

Medlems Side om det uheldige i, at det offentlige Repræsentanter paa den Maade udtaler sig til Pressen om sigtede, om Sager, der endnu ikke er afgjort. Jeg finder det overmaade beklageligt, at saadanne Udtalelser fremkommer, og mener, at det vilde være heldigt, om der een Gang for alle blev sat Bom derfor. Jeg er med det ærede Medlem Fru Mathilde Hauschultz enig i, at en alt for teoretisk konsekvent Gennemførelse af Offentlighedsprincippet er overmaade uheldig og navnlig overmaade uheldig overfor de Interesser, som man i første Række har tænkt at beskytte gennem Indførelse af Offentlighed. Retsplejeudvalget foreslog jo, at Retsmøderne, bortset fra Domsforhandlingen, skulde kunne foregaa for lukkede Døre, naar der gennem deres Offentlighed kunde paaføres ikke-sigtede en unødigt Krænkelser eller sigtede en uforholdsmæssig Lidelse, medens Justitsministeren ikke har ment at burde gaa videre end til at forhindre Referater i Pressen af saadanne Sager. Jeg finder heller ikke paa dette Punkt Ministerens Forslag saa rationelt, som det burde være. Der er ingen Tvivl om, at det vilde være mere rationelt at lukke Dørene i de paagældende Sager, og jeg forstaa ikke Grunden til, at man ikke kan tage Skridtet fuldt ud. Jeg har den Opfattelse, at man i stedse større Kredse af Befolkningen er klar over, at Offentlighed medfører saa overmaade mange Vanskeligheder og saa overmaade mange Misligheder, kan vi godt sige, at det vilde være heldigt at faa den indskrænket i en hel Række Tilfælde. Rent personlig vilde jeg være stemt for, at man i endnu flere Tilfælde lukkede Dørene under Forundersøgelsen. Det, der efter mit Skøn — og jeg er ganske sikker paa, at en hel Bunde Sagførere og andre interesserede er enige med mig deri — vilde være det rigtige, var, at den sigtede straks fra Forundersøgelsens Begyndelse kunde have en Forsvarer ved sin Side, og naar det hævdes, at en saadan Reform vil medføre for store Udgifter, kan man dertil sige, at det er et Krav, der spiller saa stor en Rolle, at man ikke bør se alt for meget paa Udgifterne. Man kunde desuden, som det vistnok ogsaa allerede er sagt under denne Sags Behandling, begrænse Udgifterne noget ved kun at gøre denne Tildeling af Forsvarer obligatorisk for dem, som var sigtet for første Gang.

Nogle Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, der ogsaa har interesseret mig og givet Anledning til Diskussion, er Forslagene til Ændringer i Retsplejelovens Kapitel 15 vedrørende Sagførerne; Sag-

førraadet, Sagførernes Vandel. Man er vistnok fra alle Sider enig om, at der bør gøres alt for at rense ud mellem Sagførerne og for at holde Sagførernes Standard saa høj som paa nogen Maade gørigt, og jeg tror, at der i Virkeligheden ikke findes mange Sagførere, der ikke deler den Opfattelse, at man bør gaa saa skarpt frem som muligt mod de sorte Faar i Sagførerstanden. Men jeg tror bare ikke, at den Vej, man er gaaet hidtil, har været den gode Vej eller en heldig Vej. Naar man i det foreliggende Lovforslags §§ 31, 32 og 34 opstiller forskellige nye Regler vedrørende Sagførerne, saa finder jeg Tendensen i disse Bestemmelser overmaade heldig. Jeg kan ikke se andet end, at det vil være heldigt, at der gives Dommerne Adgang til at suspendere en sigtet Sagfører. Jeg ved, at der fra enkelte Sider i Sagførerkredse er rejst Betænkeligheder mod at stille Sagførerne paa en saadan Maade, men det er sikkert heldigt, at der stilles store Krav til Sagførerne, og der er neppe noget at sige til, at en sigtet Sagfører kan suspenderes. Jeg er overmaade glad over, at denne Suspensionsret ikke, som Sagførraadet havde foreslaet, er henlagt til dette, men derimod til Domstolene — af de Bemærkninger, jeg om lidt vil gøre om Sagførraadet, vil man forstaa, at jeg vilde have fundet det overordentlig forkasteligt, hvis en saadan Ret var blevet henlagt til Sagførraadet. Bestemmelsen om Retten til ved Dom at fratage en sindssyg Sagfører Retten til at drive Virksomhed som Sagfører anser jeg ligeledes for overordentlig heldig. Begivenhederne har vist, at det var nødvendigt at faa et saadant Supplement til Lovgivningen, og Bestemmelsen svarer jo fuldstændigt til de Bestemmelser, der findes for Lægernes Vedkommende vedrørende deres *jus practicandi*.

I § 34 gives Regler med Hensyn til Indgriben overfor de Sagførere, der udenfor deres egentlige Sagførvirksomhed har opført sig, kan man maaske sige, paa en saadan Maade, at Tilliden til dem maa svækkes, og denne Udvidelse af Retten til at gribe ind overfor Sagførere finder jeg overmaade heldig. Jeg kan ikke se andet end, at det Tilfælde, der vistnok har givet Anledning til Bestemmelsen — Tilfældet med en Sagfører, der optraadte som Betler —, er et tydeligt Bevis paa, at der i saadanne Tilfælde bør kunne skrives ind mod Sagførere. Der vilde sikkert kunne nævnes andre Eksempler, hvor Sagførere er optraadt paa en saadan Maade, at det vilde være naturligt at have Midler til at kunne gribe ind, selv om vedkommende altsaa ikke har udført de paa-